

POSTANOWIENIE

29 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 29 października 2024 r. w Warszawie
zażalenia M.K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi

z 31 lipca 2024 r., X 1 WSC 8/24,

w sprawie ze skargi M.K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu

Okręgowego w Łodzi z 14 czerwca 2024 r. wydanego w sprawie ze skargi M.K. o

stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z 7
grudnia 2023 r., X 1 WSC 2/24

z udziałem Banku spółki akcyjnej w W.,

odrzuca zażalenie.

A.W.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 31 lipca 2024 r. Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę M.K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jako wniesioną na orzeczenie, na które skarga nie przysługuje oraz jako sporządzoną bezpośrednio przez skarżącą, bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego przewidzianego w art. 87¹ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że zaskarżonym skargą orzeczeniem jest postanowienie z 14

czerwca 2024 r. o odrzuceniu nieopłaconego wniosku skarżącej o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia. Nie jest to orzeczenie, od którego stronie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c.).

We wniesionym osobiście zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego z 31 lipca 2024 r. skarżąca zarzuciła m.in., że zostało ono wydane z naruszeniem wszystkich przepisów Konstytucji i powołanych przepisów k.p.c. Skarżąca domagała się również ustanowienia pełnomocnika z urzędu i zwolnienia jej od kosztów sądowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia rozpoznawanym przez Sąd Najwyższy. Oznacza to zarazem, że w postępowaniu wywołanym jej wniesieniem obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji (art. 87¹ § 1 k.p.c.). W tym stanie rzeczy rozstrzygnięcie Sądu odrzucające skargę M. K., jako wniesioną z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. miało wprost oparcie w art. 424⁶ § 3 k.p.c., który przewiduje odrzucenie skarg dotkniętych omawianym brakiem przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie. Trzeba również mieć na względzie, że art. 767⁴ § 3 k.p.c. wyklucza wniesienie skargi w sprawach egzekucyjnych.

Wymaganie ustalone w art. 87¹ § 1 k.p.c. dotyczyło również zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego z 31 lipca 2024 r., odrzucającego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zażalenie dotknięte było brakiem, którego w świetle obowiązujących przepisów Kodeksu postępowania cywilnego nie ma możliwości uzupełnić. Potwierdza to także ugruntowana już linia orzecnicza Sądu Najwyższego, według której tego rodzaju braku nie sanuje nawet następcze ustanowienie pełnomocnika (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 września 2020 r., II CZ 33/20; z 8 września 2016 r., II CZ 92/16).

Z tych względów wniesione zażalenie podlegało odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

A.W.

R.G.